

J.nr. 13-5734252
Den 2. december 2013

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 70 af 4. november 2013 (alm. del).

Holger K. Nielsen

/

Lise Bo Nielsen

Spørgsmål

Ministeren bedes redegøre for den varige virkning på statens provenu (inklusive tilbageløb og ændret adfærd) såfremt grænsen for, hvornår rentefradragsbegrænsningen sætter ind, hæves til samme niveau som EU-gennemsnittet hhv. samme niveau som i EU-landet med den højeste grænse. Og vil en sådan ændring berøre områder, der er forligsbelagte?

Svar

De danske rentefradragsbegrænsningsregler blev indført ved lov nr. 540 af 6. juni 2007 (CFC-beskatning og indgreb mod kapitalfonde m.v.) bl.a. med det formål at hindre, at internationale koncerner placerer renteudgifter i Danmark, mens indtægterne placeres i udlandet.

Tidligere havde Danmark alene haft regler, der begrænsede fradrag for koncerninterne renteudgifter ved tynd kapitalisering, hvilket ikke var tilstrækkeligt til at forhindre, at indkomsten i Danmark blev udhulet af renteudgifter på gæld, der er optaget hos eksterne långivere.

Rentebegrænsningsreglerne fra 2007 består af to elementer, der begrænser fradragets retten for nettofinansieringsudgifter. Det drejer sig om et variabelt renteloft og en såkaldt EBIT-regel.

Renteloftet begrænser fradraget for nettofinansieringsudgifter til et loft, der beregnes som en standardiseret rente af den skattemæssige værdi af aktiverne. Standardrenten udgør 3,0 pct. for 2013.

EBIT-reglen indebærer, at den skattepligtige indkomst før nettofinansieringsudgifter højst kan nedbringes med 80 pct. som følge af nettofinansieringsudgifterne.

For begge regelsæt gælder, at fradragets begrænsning kun indtræder for nettofinansieringsudgifter, der overstiger 21,3 mio. kr. Ved fastlæggelsen af beløbsgrænsen lagde man sig op ad den beløbsgrænse, som Tyskland havde valgt i forbindelse med indførelse af lignende rentebegrænsningsregler.

De danske rentebegrænsningsregler er teknisk komplicerede, hvilket bl.a. skyldes, at renteloftsreglen på den ene side skal forhindre, at renteudgifter placeres i Danmark samtidig med, at reglerne på den anden side er opbygget således, at det sikres, at virksomhederne kan lånefinansiere investeringer med rentefradragsret, indtil investeringerne skattemæssigt er trukket fra f.eks. i form af skattemæssige afskrivninger.

EU-landene har indrettet sig forskelligt med hensyn til begrænsning af fradrag for renteudgifter. Rentebegrænsning kan f.eks. ske i henhold til en generel regel til imødegåelse af skatteomgåelse. Flere lande begrænser fradragsretten for nettofinansieringsudgifter, hvis disse udgifter overstiger en nærmere fastsat procentdel af selskabets indkomst opgjort før renter (EBIT-regel) eller før renter og afskrivninger m.v. (EBITDA-regel). Nogle lande har en bundgrænse, således at nettofinansieringsrenteudgifter op til et nærmere bestemt beløb ikke begrænses. Eventuelt finder begrænsningsreglerne kun anvendelse på koncernintern gæld.

Den reelle virkning af rentebegrænsningsregler er derfor snævert forbundet med den nærmere opbygning af reglerne. Rentebegrænsningsregler, der f.eks. kun rammer renteudgifter på koncernintern gæld, forhindrer ikke, at det skattemæssige overskud fuldt ud kan elimineres af renteudgifter, hvis koncernen kan opnå ekstern finansiering.

Det vil derfor ikke give noget anvendeligt grundlag for en sammenligning af EU-landenes rentebegrænsningsregler udelukkende at se på landenes bundgrænser for, hvornår deres eventuelle rentebegrænsningsregler indtræder.

Som anført er den danske bundgrænse på 21,3 mio. kr. inspireret af den tyske bundgrænse på 3 mio. euro. På grundlag af IBDF's beskrivelse af reglerne på www.ibdf.org, og andre tilgængelige oplysninger kan det oplyses, at:

Tyskland og Frankrig har en bundgrænse på 3 mio. euro., Spanien har en bundgrænse på 1 mio. euro., mens Finland har en bundgrænse på 0,5 mio. euro. Danmark ligger således på niveau med Tyskland og Frankrig, der har den højeste bundgrænse.

Lov nr. 540 af 6. juni 2007 (CFC-beskatning og indgreb mod kapitalfonde m.v.) blev fremsat som opfølgning på aftale om "Indgreb mod skattespekulation" af 2. april 2007 mellem den daværende regering (V og KF) og Dansk Folkeparti.